

ROMÂNIA

Autoare Ecaterina Chifu

Românie,
ești cerul albastru
ce-și revarsă luminile blânde,
peste munții înalți,
cu podoaba pădurilor nesfârșite
ce-și rotesc culorile,
prin toate anotimpurile.

Românie,
ești minunea livezii înflorite,
pe cerul de azur al primăverii,
odată cu sufletele noastre,
când renaștem cu toții prin Cristos
și iubim mai profund, mai intens.

Românie,
ești lanurile verzi-aurii,
cu macii cei roșii,
pe vastele câmpii,
ce-și apleacă rodul grânelor,
spre laudă pământului
și bucuria cerului.

Românie,
ești aceste întinse podgorii,
parfumate de struguri
și livezile cu roade pârguite,
în crengile ce-și lasă
frunzele multicolore,
în mantia toamnei.

Românie,
ești formată din mii și mii
de grădini de trandafiri
miraculoase flori,
arcuindu-se cu atâția spini
ce ne-nvață de dușmani să ne ferim,
ascuțindu-ne ai noștri spini,
să nu murim.

Românie,
ești această fată frumoasă
ce-aduce colacul cu sare,
purtând pe cap,
cununa de spice,
semn de mulțumire,

de-o nouă rodire.

România,
ești acest izvor
ce-și tremură undele cristaline,
sub cetini de brazi,
chemând căprioarele,
la tainic sălaș,
în verdele ierbii.

România,
ești poiana cu căprioarele
ce-și cheamă puii,
lângă lacuri verzi
și caprele negre,
pe stâncile prăpăstioase,
monumente vii
ale țării cu legende.

România,
ești acest stol argintiu
al porumbeilor
ce țeș în azur
visul de pace
al neamului.

România,
ești cedrul lui Horia
și teiul lui Eminescu
ce ne adună-n sărbători,
spre pomenire și mântuire,
înflorind speranțele.

România,
ești acest țărm de mare,
unde ni se pierde urma pașilor,
sub valurile sidefii,
când noi privim la infinit,
sub cerul crepuscular,
frumusețea clipelor
ce ne-au fascinat,
înscriind între mare și azur
un dor de neant.

România,
ești acest copil care râde
cu ochii luminoși, albaștri,
sub bolțile de frunze
ale parcului însorit,
copil atât de iubit.

România,
ești precum aceste fetițe
cu ochii visători
ce-și caută poveștile
cu zâne și prinți,
pe rafturi cu cărți,
cu sufletele floare.

România,
ești jocul de lumini și umbre,
din orașul meu cu castani,
unde cad pe aleile verzi
florile lor roz-albe,
din mii de candelabre vegetale.

România,
ești parfumul de tei,
din jurul lacului,
unde mă regăsesc,
clădind castele,
în străfundurile de smarald.

România,
ești aceste curcubeie
ce țâșnesc din râuri,
în aburii calzi ai verii,
sub bogăția ploilor
ce sărută pământul
însetat de arșiță.

România,
ești acest ciobănaș
cu fluier doinaș,
purtându-și mioarele,
pe toate văile,
cu dorul fierbinte
de ființa iubită.

România,
ești aceste turle argintii
ce trimit spre Dumnezeu
crucile credinței;
ești albastru de Voroneț
unde neamul nostru a pus
atâta iubire.

România,
ești floarea de colț,
de pe piscurile pierdute-n ceață

și clinchetul tălăngilor
ce cheamă la viață
pe mioritic plai,
sub lumina de mai.

România,
ești aceste stânci
tocite de vânt,
de pe culmile Bucegilor
ce-și ascund misterele,
în negura vremurilor,
spre nemurirea neamului.

România,
ești acest cer incandescent
dintre deal și câmpie,
unde coboară duh sfânt
și pacea pe acest pământ,
de Domnul binecuvântat.

România,
ești stolurile rândunelelor
ce se-ntorc la cuiburi,
umplând zările cu ciripitul lor,
dând vesel început zilelor,
când ne simțim bine acasă,
ca florile din fereastră.

România,
ești toate aceste flori
din lanuri și de pe coline,
ce aromesc văzduhul,
îl face atât de dulce,
cum numai în țara mea,
aerul este atât de plăcut,
de parcă aduce cu el,
tot sufletul nostru,
înflorit de iubire.

România,
ești zăpezile albastre
al iernilor noastre
ce-și trimit parfumul,
în toate zările,
umplând cărările,
de-un farmec nespus.

România,
ești chipul țăranilor
brăzdate de vânturi și arșițe,

truditori ai gliei,
care se iluminează,
la apariția roadelor pământului,
mulțumind cerului.

România,
ești piețele încărcate
cu arome și culori
ce dau atâta frumusețe
tuturor dimineților
noastre albastre.

România,
ești aceste porți sculptate,
ești frumusețea iilor brodate
cu fir de mătase,
de fete frumoase,
în nopți geroase,
să fie-mbrăcate,
la sărbători
pline de flori.

România,
ești această plutire
de lebede albe,
pe-albastre valuri cu nuferi
în Delta Dunării înflorită
de zborul alb a miilor de păsări,
îndemnând la visare.

România,
ești gândul și sufletul
celui ce a dorit fierbinte
„la trecut-ți mare, mare viitor”
arzând ca o flacăra vie,
torță neamului său –
Mihai Eminescu –POETUL– OMUL

România,
ești gingășia chipului sculptat
al lui Eminescu,
frumusețea oalelor de pământ,
și-a tuturor lucrurilor
făcute de harnice mâini,
ce-au pus în ele
tot dorul sufletelor.

România,
ești frumosul cântec
al neamului meu,

naiul lui Gheorghe Zamfir,
rotirea de hore și sârbe,
acele doine ce ne-nfloară,
când lacrimi curg în viers,
făcându-ne unici în univers.

România,
ești gândirea creatoare
a mii de Români,
ce-au fericit lumea
cu invențiile lor
cu multele cărți
în care și-au înscris
nemurirea.

România,
ești aceste stânci,
devenite monumente
ce stau mărturie
a istoriei trecute,
să fie amintire,
loc de pomenire,
însemn de mândrie.

România,
ești uimirea
din mintea străinilor,
unii, chiar sus-puși
care află în mileniul trei
că există o țară,
România,
în Europa Centrală,
unde se vorbește
o dulce limbă arhaică,
purtătoare de o vastă cultură.

România,
ești acești tineri
cu ochii visători,
trecând înalți și puri,
spre alte dimensiuni,
unde prind aripi
de zbor planetar.

România,
ești aceste cărți
ce-au strâns înțelepciune
și-au semănat lumină,
au dat un popor învățat,
pe pământul lăudat.

România,
ești marea de inimi românești
„unite-n cuget și simțiri”
bătând mereu pentru aceleași idealuri:
pace, libertate,
bunăstare, dreptate,
viață, unire, iubire.

România,
ești durerea mută,
prin milenii cumplită,
a neamului meu
ce-și poartă blestemul
destinului nefast,
sperând mereu o altă soartă.

România,
ești lacrima,
din ochii celor ce te-au iubit
ce au suferit și au murit,
pentru neam și patrie,
înscriind în istorie,
pagini de glorie.

România,
ești aceste șiruri nesfârșite
de cruci mii și mii
sub care doarme tăcută,
în somnul de veci,
floarea oștirii române,
ce-a dat jertfe de sânge
„pentru neam și țară”

Și...
„pentru că toate
trebuiau să poarte un nume”
acestui ținut dintre Mare,
Munții Carpați și Dunăre
i s-a spus România - adică
Țara celui mai fermecător roman
în care fiecare Român adevărat
înscrie o pagină de glorie,
prin muncă și dăruire,
spre a fi demnă amintire,
generațiilor de generații,
în veacul veacului. Amin!

Poem creat de:
Prof. Ecaterina Chifu

